

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

Κύριος τῆς τύχης τῆς Εὐρώπης καὶ σύζυγος τῆς Μαρίας Λουίζης, θυγατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε τίποτα πλέον νὰ ἐπιθυμήσῃ εἰμὴ υἱόν, εἰς ὃν νὰ δυνήθῃ νὰ κληροδοτήσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ μέλλον τῆς δυναστείας του. « Ἡ φύσις ἐφάνη ὑποκύψασα εἰς τὴν θέλησιν ταύτην τῶν ἐπιθυμιῶν του », εἶπεν εἷς σύγχρονος μεγιστάν, καὶ τὴν 20 μαρτίου 1811 ἑκατὸν καὶ εἷς κανονοδολισμοὶ ἀνήγγειλον τὴν γέννησιν τοῦ παιδός, ὅστις, ἐμῶν νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦ Βασιλέως τῆς Ῥώμης.

Τὸ παιδίον τοῦτο ἐβαπτίσθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου τὴν 9 Ἰουνίου, καὶ ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐδωρήσατο αὐτῷ, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, καλλυντήριον καὶ κοιτίδα ἐξ ἀργύρου ἐπικεχυρωμένου, ἔχουσαν σχῆμα πλοίου, ὅπερ αἰνίττετο τὰ παράσημα τοῦ δήμου.

Ἡ γέννησις αὕτη, ἣτις ἦτον ὑπόσχεςίς τις τῆς μονιμότητος τῆς αὐτοκρατορίας, ἐφάνη ἡ ἀρχὴ τῶν ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων, ἅτινα ἐπέφερον ἐπὶ τέλους τὴν καταστροφὴν τῆς. Ὀλίγον μετὰ τοῦτο ἤρχισεν ἡ κατὰ τῆς Ῥωσσίας ἐκστρατεία, τῆς ὁποίας αἱ περίοδοι περιπετεῖαι καὶ ἡ φρικώδης λύσις εἶναι γνωσταί. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ βασιλέως τῆς Ῥώμης παρουσιάζεται ἅπαξ μόνον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ὀλεθρίας ταύτης στρατείας. Τὴν προτεριάν τῆς περιφήμου μάχης τῆς Μόσχας, ὁ Ναπολέων ἔλαβεν ἐκ Παρισίων τὴν εἰκόνα τοῦ υἱοῦ του, « τοῦ τέκνου ἐκείνου, λέγει ὁ Σεγιούρος, τὸ ὁποῖον ὑπεδέχθη ὁλαδὸς ὡς ὁ αὐτοκράτωρ, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαλλιástως καὶ

ἐλπίδας. Ἐκτοτε καὶ καθεκάστην ἐντὸς τοῦ παλατίου του, ἔδλεπον τὸν Ναπολέοντα ἀφινόμενον πλησίον του εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν τρυφερωτέρων αἰσθημάτων. Ὅθεν, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν μακρυσιμένων ἐκείνων πεδίων καὶ ὅλων τῶν τρομερῶν ἐκείνων προτομασιῶν, ὁ Ναπολέων εἶδε τὴν γλυκερὰν ταύτην εἰκόνα, ἡ πολεμικὴ αὐτοῦ ψυχὴ συνεκινήθη! Αὐτὸς δι' ἰδίας χειρὸς ἐξέθεσε τὴν εἰκόνα ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς του, προτεκάλισε τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ αὐτοὺς τοὺς στρατιώτας τῆς γηραιᾶς σωματοφυλακῆς του, καὶ ἠθέλησε νὰ κἀμῃ αὐτοὺς ὅλους κοινωνοὺς τῆς συγκινήσεώς του, ὑποδκνῶν τὸ τεχθὲν ὡς σύμβολον τῆς ἐλπίδος ἐν μέσῳ μεγάλου κινδύνου. »

Πιθανόν, ἡ εἰκὼν, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ ἱστορικὸς τοῦ μεγάλου στρατοῦ νὰ ἦτον ἡ ἀντιγραφὴ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὁ Προυδῶν, διδάσκαλος τῆς Αὐτοκρατορίσεως εἰς τὴν ἱχνογραφίαν, ἐζωγράφησε δι' αὐτὴν, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν κατωτέρω εἰκονογραφίαν μας, ἔργον ἐλληρικῆς χειρὸς. Τὸ παιδίον κοιμᾶται εἷς ἄλτος φοινίκων καὶ δαφνῶν. Παρφύρα βασιλικὴ τὸ καλύπτει ἐξ ἡμισείας καὶ ἀκτὶς ἡλιακὴ τὸ φωτίζει. Δύο στέλεχοι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνθοῦ φύονται εἰς τοὺς πόδας του.

Μετὰ τὴν συμφορὰν τοῦ 1814, ὁ βασιλεὺς τῆς Ῥώμης ἠκολούθησε τὴν μητέρα του εἰς Βλουᾶ, καὶ μετὰ ἐν εἰς ἐγκατέλειψε τὴν Γαλλίαν διὰ παντός· ἦν δὲ τότε τετραετής. Ὁ πατὴρ του τὸν ἐζήτησε ματᾶς· εἰς τὴν νῆσον Ἐλβαν καὶ κατὰ τὸ ἑκατονθήμερον.

Ἡ αὐλὴ τῆς Αὐστρίας ἔστειλε τὸν κληρονόμον τοῦ νικητοῦ τοῦ Βαγράμ καὶ τοῦ Αὐστριαλιστοῦ εἰς τὰς ὀχθὰς τοῦ Δουνάβιως, μεταβιβαῖσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸ τοῦ δουκὸς Ῥεῖχσταδ, ἐκ τινος μικρᾶς

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ.

πόλεως, περιεχούσης χιλίους οκτακοσίους κατοίκους, και κειμένης εἰς τὸ τμήμα τῆς Βρεσλαυίας, ἐν Βοημία. Συνεφωνήθη ἐπίσης διὰ τῆς ἐν Παρισίοις ὑπογραφείσης τὴν 11 Ἰουνίου 1817 συμβάσεως, ὅτι δὲν ἔμελλε νὰ κληρονομήσῃ τὸ δουκάτον τῆς Πάρμας, ἥς ἡ κυριαρχία ἐδόθη εἰς τὴν μητέρα του.

Ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, ἐμπιστευθεῖσα εἰς τὸν κόμητα Διετριχσιέν, ὑπεβλήθη εἰς ἐπιτήρησιν, ἥτις φροντίδα εἶχε ν' ἀπομακρύνῃ πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ διεγείρῃ ζωηρότητα ἐν αὐτῷ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Τὸν ἐνέδυσαν στολὴν στρατιωτικὴν, καὶ τῷ ἔδωσαν τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου εἰς τὸ αὐστριακὸν στρατεύμα, ἀλλ' ἄνευ ἐνεργείας. Οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου του, οὗ, εὗρισκον κατὰ τι ὁμοίους τοῦ ἐνδόξου πατρὸς του, ἐκτεθηλυμένοι ὄντες καὶ ὅλως τὸν γερμανικὸν τύπον φέροντες, διεκρίνοντο διὰ τινος ὠχρότητος, ἀποκαλυπτούσης τὸ πάθος, ἐξ οὗ ἀπέθανεν.

Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τὸν γόνιμον τοσούτων παραδόξων τυχὼν, ἡ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος εἶναι πραγματικῶς μία τῶν ἐκπληκτικωτέρων! Ὑπὸ τῶν ἐκφωνήσεων στρατοῦ νικηφόρου ὑποδεχθεὶς, λαβὼν τὸν μέγαν ἀνέκτον τῆς λεγιῶνος τῆς τιμῆς, καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐροὺς τοῦ σιδηροῦ στέμματος, τῆς συνενώσεως καὶ τῶν τριῶν χρυσῶν δερμάτων στολισθεὶς, πρὸς ὅλα τὰ σύμβολα ταῦτα τῆς εὐγενείας καὶ τῆς δόξης, προσαγορεύεται καὶ διὰ τοῦ ποιητικοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης, ὡς νὰ τῷ ἐδόθη ἐκ προκαταβολῆς, ἡ κυριαρχία τῆς γῆς. Προκήρυξις τις ἀναγγέλλει, ὅτι δύναται νὰ χρισθῇ, ζῶντος τοῦ πατρὸς του, καὶ ὅτι ἡ ἡμερομηνία τῆς στέψεως του θέλει προσεπισσημειωθῇ εἰς ὅλας τὰς δημοσίας πράξεις, μετὰ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐκείνου στέψεως. » Οἱ μεγασιτᾶνες τῆς Εὐρώπης ὅλης ἔρχονται καὶ προσκλίνουσιν ἐνώπιον τῆς κοιτίδος τοῦ παιδός, διαδηλοῦντες ὅτι « φέρει τὰς τύχας τοῦ κόσμου »· ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη τὸ ὑπεράνθυρον τοῦτο παιδίον ἀποστέλλεται εἰς ἄστημόν τι καταφύγιον, ὅπου ἀπόλλυσι μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐνθυμῆται τίς ἦτον ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἐστέφθη πρωίμως, οὕτως εἰπεῖν αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, ἀποθνήσκει εἰς Βοημίαν, μὲ τὸν ἀπλοὺν βαθμὸν αὐστριακοῦ ταγματάρχου!

(Magazin Pittoresque.)

ΤΟ ΝΗΠΕΝΘΕΣ

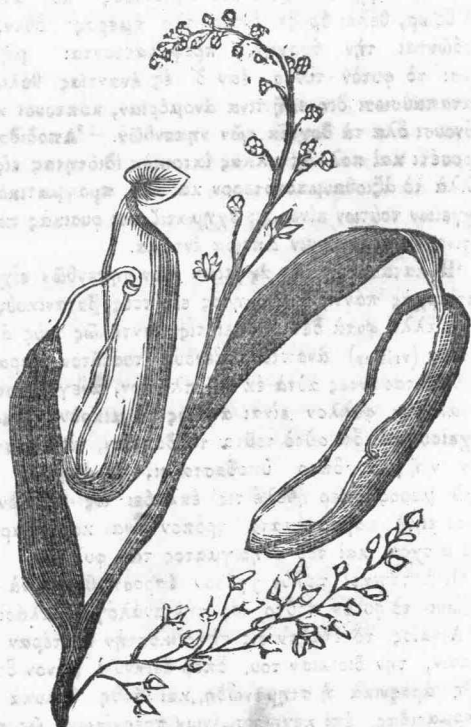
—ο—

Τὸ νηπενθές εἶναι ἐν τῶν θαυμασιῶν προϊόντων τοῦ φυτικοῦ βασιλείου εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅχι διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦ φύλλου του, ἢ τὸ εὐμορφον τοῦ κορμοῦ του διότι εἶναι ἀπλῶς φυτὸν τι ποῦδες, ἔχον εὐλίγιστα μὲν τὰ στελέχη καὶ ὑψηλὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας, ἀφανῆ δὲ σχεδὸν τὰ ἄνθη, πρασινωπὰ καὶ ἐν

TOM. Ε'. (Φυλλάδιον 99)

σχήματι δοτῶν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἰδιάζοντα δοχεῖα, πλήρη πάντοτε, ὑγροῦ τινος ζαχαρώδους, δι' ὧν ἀπολήγουσι τὰ φύλλα του.

Τὰ φύλλα, δακτυλιαῖον ἔχοντα τὸ πλάτος, εἰσὶν ἐπιμήκη, περικαλύπτοντα ἢ περιλαμβάνοντα τὸ στέλεχος κατὰ τὴν βάσιν των, καὶ διαπερῶμενα καθ' ὅλον τὸ μήκος ὑπὸ νεύρων, ὧν τὸ μεγαλύτερον, τὸ μεσαῖον, παρατείνεται παραδόξως ὡς νῆμα ὁμοιον μὲ τοὺς ἑλικας τῆς ἀμπέλου καὶ βιστάζει τὸ δοχεῖον, ἢ φυάλην. Τὸ δοχεῖον τοῦτο, τριῶν ἑως τεσσάρων δακτύλων ἔχον τὸ μήκος, ἐνδὲς δὲ τὸ πλάτος, εἶναι ἄρκετὰ στερόδιον, σαρκώδες, εἰς τὰ ἔσω προπάντων, καὶ ἀπολήγον κατὰ τὴν κορυφὴν εἰς μικρὸν τι φυλλάριον, ὅπερ ἀνορθοῦται καὶ καταβιβάζεται ἐπὶ τῆς ὀπῆς ὅπως κλείσῃ αὐτὴν, ἐν εἰβῇ θερμότητος. Παρατηρητέον δὲ ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο σῶμα ἀνυψοῦται κατὰ τὰς θερμότητας ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ καταβιβάζεται ἐν καιρῷ νυκτός, ἢ ὅτε ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι ὑγρὰ. Καταρχὰς ἐνομίσθη ὅτι τὸ εἰς τὸ ἀγγεῖον περιεχόμενον εἶναι ὕδωρ βροχῆς ἢ δρόσος, ἀλλ' ἐξέτασις προσεκτικωτέρα ἀνέδειξεν ὅτι τὸ ὑγρὸν τοῦτο προέρχεται ἀπὸ ἀνάδοσιν τοῦ σαρκώδους καὶ ἀδενώδους στρώματος, τοῦ εὐρίσκουμένου ἐντὸς τῶν θυλακίων.

ΤΟ ΝΗΠΕΝΘΕΣ.

Τὸ ὄνομα νηπένθες ἐδόθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς φυτὸν, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζομεν πλέον, καὶ ἀδύνατον νὰ ᾖναι τὸ περὶ οὗ γράφομεν, ἐπειδὴ εἶναι ἄγνωστοι εἰσέτι ἢ σχεδὸν ἄγνωστοι αἱ χώραι, ἐνθα ἐφύετο. Ὁ Ὀμηρὸς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ὁμιλεῖ περὶ νηπενθοῦς, φυτοῦ ἐπιχωριάζοντος εἰς Αἴγυπτον, ὅπερ ἡ Ἑλένη μετεχειρίσθη πρὸς κατάπαυσιν τῶν θλίψεων των ξένων της, καὶ ἰδίως τοῦ Τηλεμάχου, δίδουσα τοῦτο διαλελυμένον εἰς οἶνον. Νομίζουσι δὲ ὅτι τὸ νηπενθές τοῦτο τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἡ ἀγχουσα, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Πλίνιος ἀποδίδει τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποκινεῖν